

1981/82:96

Fredagen den 12 mars

Kl. 09.00

Förhandlingarna leddes av förste vice talmannen.

1 § Anmälan om kompletteringsval till utskott och Nordiska rådet

Anf. 1 FÖRSTE VICE TALMANNEN:

Folkpartiets partigrupp har som suppleant i konstitutionsutskottet efter Gertrud Hedberg anmält Eric Hägelmark.

Centerpartiets partigrupp har som suppleant i socialförsäkrings- och näringsutskotten under Birgitta Hambræus ledighet anmält hennes ersättare Göran Engström.

Socialdemokratiska riksdagsgruppen har som ny medlem i Nordiska rådet efter Doris Håvik anmält nuvarande suppleanten Karl-Erik Häll och som ny suppleant Lahja Exner.

Förste vice talmannen förklarade valda till

suppleant i konstitutionsutskottet

Eric Hägelmark (fp)

suppleant i socialförsäkringsutskottet

Göran Engström (c)

suppleant i näringsutskottet

Göran Engström (c)

medlem i Nordiska rådet

Karl-Erik Häll (s)

suppleant i Nordiska rådet

Lahja Exner (s)

2 § Svar på fråga 1981/82:283 om den framtida älgjakten**Anf. 2 Jordbruksministern ANDERS DAHLGREN:**

Fru talman! Sven-Erik Nordin har med hänvisning till att jakt- och viltvårdsberedningen f. n. inte är beredd att avge något förslag om den framtida älgjaktsorganisationen frågat om jag ändå har för avsikt att föreslå regeringen att förelägga riksdagen en proposition i ärendet eller vidta några andra åtgärder i fråga om älgjakten i landet.

Jakt- och viltvårdsberedningen har anmält att den avser att återkomma med ett förslag i denna fråga i sitt huvudbetänkande, vilket beräknas föreligga vid årsskiftet 1982-1983.

Jag beklagar att beredningen inte nu kunnat nå enighet beträffande ett förslag till lösning av älgjaksfrågan. Frågan om älgjaktsorganisationen har dominerat den jaktliga debatten i Sverige under flera decennier. Den har tagit i anspråk tid och krafter i sådan utsträckning att den dragit bort uppmärksamheten från andra angelägna viltvårdsproblem, exempelvis fältviltets eller skogsfågeln's besvärliga situation. Å andra sidan kan kanske behandlingen av älgjakten tillsammans med jakt- och viltvårdspolitiken i övrigt ge större förutsättningar för en mer konsekvent lösning än vad som annars skulle ha varit fallet.

I den nu uppkomna situationen anser jag således att det inte finns tillräckligt underlag för att i år förelägga riksdagen någon proposition i ärendet. Detta innebär att älgjakten t. v. får bedrivas i samma former som f. n.

Med hänsyn till den stora älgstam vi har och de problem denna orsakar, måste avskjutningen i vart fall under de närmaste åren ligga mycket högt. Det räcker inte med att skjuta så många djur att det motsvarar nytillskottet av kalvar, utan vi måste också inom stora områden kraftigt reducera stammen. För att få bättre grepp om hur många djur vi har och hur stor avskjutningen skall vara har en omfattande flyginventering av älgstammen ägt rum under den gångna vintern. Resultatet av inventeringen läggs till grund för beslut om hur stor avskjutningen skall bli.

I det nuvarande systemet med samordnad älgjakt finns vissa svagheter, och några av dem bör vi kunna rätta till inom ramen för gällande stadga.

Jag har också för avsikt att föreslå regeringen att länsälgnämnderna utökas med en ledamot som skall tillsättas av länsstyrelserna med beaktande av länsälgnämndernas behov av särskild sakkunskap eller av att vissa intressen får en företrädare i nämnden.

Anf. 3 SVEN-ERIK NORDIN (c):

Fru talman! Jag ber att få tacka jordbruksministern för svaret på frågan. Själva beskedet, som är negativt, är i och för sig ingen nyhet. Det har legat i luften, och pressen har skrivit om det.

Vad vi nu får notera är att vi skall fortsätta att leva med den situation som har varit rådande sedan 1975. Jag tillhörde dem som 1975 inte var så förtjusta i det beslut som riksdagen då fattade. Jag förutsåg att beslutet skulle ge

bekymmer framöver, eftersom bestämmelserna var så luddigt utformade. Nu skall vi alltså fortsätta att leva med denna ordning längre tid än vad som var avsikten, då det var sagt att det gällde en femårig verksamhet.

Bestämmelserna har varit luddiga på så sätt att det inte har funnits några bestämda regler för utredande av hur breda eller smala skiften som skulle tillätas som självständiga jaktområden. Man gör si i det ena länet och så i det andra länet.

Det blev inte heller den samordning av jakten som det gavs en antydning om i förslaget. Tvärtom har det faktiskt skett en uppsplittring. Man ansåg att det fanns fog för det, genom bestämmelsernas utformning. Det har gjort att tvångsregistreringen har orsakat tvister. Tvisterna har prövats av domstol, som icke har kunnat reda ut frågan.

Det finns en passus i jordbruksministerns svar som bekymrar mig litet grand. Han säger:

”I det nuvarande systemet med samordnad älgjakt finns vissa svagheter, och några av dem bör vi kunna rätta till inom ramen för gällande stadga.”

Men en domstol kan inte ta hänsyn till stadgar utan skall ta hänsyn till lag. Här skulle det ha varit på sin plats med lagar så snabbt som möjligt, för att åtminstone kunna reda ut problemen så att man inte blir osams i onödan.

Det är en väsentlig förutsättning för jakts bedrivande, framför allt älgjaktens bedrivande, att samverkan gynnas. Här är det faktiskt viktigare att vi har en morot än en piska. Men hittilldags under prövotiden har moroten inte varit särskilt stor – den har väl tvärtom lyst med sin frånvaro.

Jag skulle avslutningsvis, fru talman, vilja framföra en stilla undran till jordbruksministern, om han kan tänka sig vissa morötter, åtminstone temporärt, för att åstadkomma att älgjägarna samverkar frivilligt. Det skulle även spara ganska mycket pengar för länsstyrelserna. Det är nämligen också ett problem. Den nuvarande ordningen är synnerligen dyrbar för staten och sätter länsstyrelserna i mycket arbete.

Anf. 4 Jordbruksministern ANDERS DAHLGREN:

Fru talman! Vi kan vara överens om att 1975 års beslut i praktiken har fungerat bättre än man kunde tro vid riksdagsbeslutet 1975. En del kunde naturligtvis vara bättre – jag tänker exempelvis på bestämmelserna i 13 § i jaktstadgan, som har föranlett osäkerhet om vilken innebörden är. Jag tänker framför allt på kriterierna för att registrera mark för älgjakt samt bestämmelserna om samregistrering. Här kan vissa klarlägganden om bestämmelsernas verkliga innebörd bli nödvändiga. Några nya föreskrifter i den delen kan inte träda i kraft förrän i samband med älgjakten 1983.

Jag delar Sven-Erik Nordins uppfattning att det är viktigt med frivilliga överenskommelser mellan jägarna. Men problemet är också att ge 13 § i jaktstadgan en mer definitiv utformning. Det blir väldiga kostnader för länsstyrelserna, som ersätts med pengar ur viltskaderegleringsfonden.

Jag avser nu att uppdra åt naturvårdsverket att efter samråd med statskontoret, länsstyrelsernas organisationsnämnd och jägarnas organisa-

Om luft- och vattenföroreningarna i Stenungsundsområdet

tioner undersöka möjligheterna till förenklingar och därmed förbilligande av det nuvarande systemet.

Anf. 5 SVEN-ERIK NORDIN (c):

Fru talman! Det finns ingen anledning att göra denna debatt längre än nödvändigt. Jordbruksministern och jag är överens om att det är beklagligt att man inte kunde enas inom den här statliga utredningen. Det kan ju exemplifiera hur pass komplicerat jaktvårdsproblemet är. Kan man inte enas i en statlig utredning, som dock har till uppgift att försöka lösa problem i enighet, är det begripligt att landets älgjägare också kan känna viss oenighet sinsemellan.

Det väsentliga är ändå nu att den statliga utredningen tar tag i problemet så snart som möjligt. Jag har klart för mig att det politiskt kan vara problematiskt. Det kan gå precis hur som helst – det gjorde det 1975 – om man inte har en någorlunda klar majoritet hos dem som kan förutsättas vara något av experter i den här frågan. I en tidningsartikel häromsistens visades att denna kammares ledamöter hade mycket stora brister i sina kunskaper om jaktliga frågor, och av det skälet kan jag förstå jordbruksministerns icke här uttryckta men förmodligen inom sig kända farhåga för att lägga fram ett förslag som skulle kunna röna vilket öde som helst.

Överläggningen var härmed avslutad.

3 § Svar på interpellation 1981/82:146 om luft- och vattenföroreningarna i Stenungsundsområdet

Anf. 6 Jordbruksministern ANDERS DAHLGREN:

Fru talman! Lars-Ingvar Sörenson har ställt en rad frågor till mig om kontrollen av den påverkan på omgivningen som den petrokemiska industrin i Stenungsund kan ha. Han slutar med att fråga mig om jag är beredd att snabbt låta starta utlovade undersökningar rörande den petrokemiska industrin i Stenungsund.

Regeringen har den 4 mars 1982 gett naturvårdsverket i uppdrag att i samarbete med länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län, Stenungsunds kommun och de berörda industriföretagen genomföra en utredning om de samlade utsläppen i Stenungsund. Ett av naturvårdsverket tidigare upprättat program skall i stort sett följas. Kostnaderna för utredningen skall hållas inom en kostnadsram av sammanlagt högst 10,5 milj. kr., varav staten bidrar med högst 4 milj. kr. och industrierna med högst 6,5 milj. kr. De närmare formerna för samarbetet mellan staten och företagen skall regleras genom ett särskilt avtal. Utredningen beräknas kunna påbörjas den 1 april i år.

Som svar på de andra frågorna vill jag säga att utsläppskontrollprogram för var och en av industrierna har funnits under flera år. Utsläppskontrollen har fungerat väl och kommer självfallet att fortsätta. Omgivningskontrollen har däremot av olika skäl inte fungerat tillfredsställande, särskilt när det gäller

luftmätningarna. Någon nedtrappning av denna kontroll har inte skett under de gångna åren, men fr. o. m. årsskiftet 1981-1982 har omgivningskontrollprogrammet avställt, och motsvarande årliga medel kommer att föras över till den aktuella utredningen. Denna skall bedrivas så att även en nöjaktig omgivningskontroll erhålls. Det är riktigt att industriföretagen under hänvisning till kommande utredning inte velat utvidga kontrollprogrammen med projektet Bioackumulerande substanser i organismer, som Lars-Ingvar Sörenson nämnt. En provtagningsomgång har dock genomförts. Länsstyrelsen har emellertid låtit hämta in prover, och möjligheter finns att senare analysera dessa prover, om man finner det angeläget. Slutligen vill jag säga att syftet med den omgivningskontroll det här gäller är att mäta påverkan från industrierna i Stenungsund och inte påverkan genom långvariga föroreningar. I övrigt kommer de frågor och problem som Lars-Ingvar Sörenson berör i sin interpellation att behandlas inom ramen för utredningen.

Nr 96

Fredagen den
12 mars 1982

Om luft- och vattenföroreningarna i Stenungsundsområdet

Anf. 7 LARS-INGVAR SÖRENSON (s):

Fru talman! Jag får tacka jordbruksministern för svaret. Det är ett bra svar i den meningen att det innehåller åtminstone *ett* positivt besked. Det utredningsarbete man har ställt i utsikt sedan snart fem år tillbaka skall nu äntligen starta – enligt beräkning den 1 april i år, som jordbruksministern sade.

Avsikten med en interpellation är, såvitt jag förstår, att man som riksdagsledamot önskar främja ett ärende genom att fästa regeringens uppmärksamhet på det, så att åtgärder kan vidtas. Det kan också vara nödvändigt att ibland främja ett ärendes fortgång genom att påvisa att dragningar i långbänk leder fram till uppenbara olägenheter.

I den senare meningen noterar jag med tillfredsställelse att min interpellation har varit framgångsrik. Jag framställde den här i kammaren den 12 februari i år och påvisade att ärendet dragits i statsministerns beryktade långbänk under nära fem års tid, och nu får jag veta av jordbruksministern i hans svar att man redan knappt tre veckor efter framställandet av interpellationen beslutat starta utredningen. Det är bra. Rätt driven kan forskningen ge oss betydande kunskaper om vad som sker i sådana områden som det här gäller.

Ändå måste jag notera att obeslutsamheten från 1977, då länsstyrelsen i mitt län begärde regeringens ingripande, och fram till nu kan komma att skapa olägenheter i framtiden. Hade undersökningen kommit till stånd 1978, vilken den mycket väl kunnat göra om regeringen gripit sig an problemet med beslutsamhet, så hade man i dag haft ett utomordentligt material att utvärdera. Nu förskjuts den tidpunkten ytterligare kanske fyra fem år framåt i tiden, vilket kan få stor betydelse i framtida rättstvister med hänsyn till den prejudicerande dom som nyligen fällts i BT Kemi-målet. Såvitt jag förstår frikändes där den ansvarige företagsledaren i brist på dokumenterad bevisföring. Giftspridning i mark och vatten eller nedgrävda gifttunnor är tydligen inga bevis i sig. Man måste också kunna påvisa ett mer direkt

Om luft- och vattenföroreningarna i Stenungsundsområdet

samband mellan denna spridning och dess medicinska och biologiska effekter.

Ett sådant prejudikat måste vi – jordbruksministern och jag – i egenskap av folkvalda politiker se ytterligt allvarligt på. Det är ju vi som är ansvariga för att vidta åtgärder som leder fram till nödvändig kartläggning och dokumentation. Våra brister kan skapa framtida tragedier, och löften som vi ställer ut nu men inte infriar skapar med rätta dagens politikerförakt och misstroendeklyfta mellan väljare och folkvalda. Såvitt man kan bedöma finns ännu ingen effektiv dokumentation eller ens grundläggande kunskap om vad som egentligen händer med natur och människor i samband med den starka koncentrationen av petrokemiindustrier i Stenungsund, trots att produktionen pågått sedan 1960-talet. Förhoppningsvis kan den utredning som skall startas i april ge oss i varje fall en elementär sådan kunskap.

Några punkter i jordbruksministerns svar är också oklara. Jordbruksministern konstaterar att omgivningskontrollen av olika skäl inte fungerat tillfredsställande, särskilt när det gäller luftmätningarna. Det är en utsaga med ett visst understatement. Sanningen är ju att kontrollen fungerat ytterligt otillfredsställande, trots att en av landets mest betydande konsulter på området – IVL – varit inkopplad. Det finns ju i dag knappast något material av betydelse på området att utvärdera. Om man säger att någon nedtrappning inte har skett av denna kontroll – vad menar man då? Det är klart att man inte kan trappa ned något som knappast existerar.

Men 1981 togs ändå kontrollen upp igen i något större skala – för att läggas ned genast efter jordbruksministerns besök i september samma år, och inte, som jordbruksministern säger, vid årsskiftet 1981-1982. Jag skall inte pressa jordbruksministern på hans eventuella kunskap om orsakerna till dessa brister, men jag tillåter mig ändå själv att ha en uppfattning om dem. Däremot skulle jag gärna vilja veta vad jordbruksministern menar, då han i svaret säger "att syftet med den omgivningskontroll det här gäller, är att mäta påverkan från industrierna i Stenungsund och inte påverkan genom långvariga föroreningar". Vad står detta för?

Slutligen ännu en fråga. Fyra, kanske fem viktiga år har förlorats sedan jag framställde min första interpellation i den här frågan. Genom forsknings- och utvecklingsarbete på andra håll i världen har man under denna tid vunnit kunskaper, som man omedelbart kan ta i anspråk också i Stenungsund om man på något sätt tvingas att ta fatt i problemet eller om man har den goda viljan. Det gäller exempelvis utsläpp i luft av flyktiga ämnen liksom en ofta onödigt hög och intermittent bullernivå. Det kan också gälla utsläppen i vatten kring industrierna.

Så har man exempelvis vid tankförvaring av bensen och bensin i Holland liksom vid Norsk Hydro lärt sig arbeta med slutna system, som tillåter återvinning i stället för utsläpp i luften. Metoder med kondens eller fackelavbränning finns i drift, och problem i samband härmed är tekniskt ganska väl lösta. Ingenting av detta har man använt sig av i Stenungsund.

Enkla och inte allför kostsamma metoder i samband med bullerdämpning kan också etableras. Redan nu har också Berol genom processtekniska

åtgärder lyckats minska utsläppen av organiska ämnen i omgivningsvattnen till ungefär hälften mot tidigare. Det går alltså att vidta åtgärder om man vill. Man har gjort detta vid Berol inför hotet att eljest tvingas bygga en biologisk reningsanläggning.

Mycket av sådant kan göras redan nu med tillgänglig kunskap, men det ser ut som om två incitament måste till. Antingen måste myndigheter tvinga fram besluten genom åläggande eller också måste betydande företagsekonomiska vinster driva fram åtgärderna hos företagen själva.

Min slutliga fråga i dag blir därför: Är jordbruksministern beredd att medverka till att allt som kan göras redan nu i syfte att förbättra läget också blir gjort? Ett positivt svar på denna viktiga fråga kan lugna den opinion som eljest med hänsyn till tidigare omständigheter befarar att ingenting av vikt i förebyggande syfte blir gjort i avvaktan på att den nu snart startande undersökningen blir klar. Och då kan allt bli stående kvar som i nuläget i ännu fyra fem år. Den utlovade undersökningen får inte ännu en gång bli ett skalkeskjul, bakom vilket de berörda industrierna döljer sin ovilja att vidta de nödvändiga åtgärder, som man redan nu kan vidta.

Anf. 8 Jordbruksministern ANDERS DAHLGREN:

Fru talman! Jag vill först göra en rättelse till protokollet. Det gäller den mening i svaret som lyder på följande sätt: "Slutligen vill jag säga att syftet med den omgivningskontroll det här gäller, är att mäta påverkan från industrierna i Stenungsund och inte påverkan genom långvariga föroreningar." Det skall naturligtvis inte vara "långvariga" utan "långväga" föroreningar. Jag beklagar att jag har sagt fel och skrivit fel i svaret.

När det sedan gäller Lars-Ingvar Sörensons rent allmänna elakheter om statsministerns långbank osv. vill jag bara säga att om det här är en långbank, så är det min och berörda intressenters i Stenungsundsområdet. Herr Sörenson talar om ett onödigt dröjsmål med att få i gång utredningen. Då vill jag säga att regeringen i april 1980 gav naturvårdsverket i uppgift att upprätta ett förslag till program för en utredning. Ett sådant förslag kom också under senare delen av oktober samma år. Det skickades på remiss till länsstyrelse, kommun och industriföretag. Det visade sig då att parterna hade väsentligt olika uppfattning såväl om uppläggnings av utredningen som om vem som skulle bekosta den. Det var därför nödvändigt med ytterligare överläggningar med parterna. Sådana kom till stånd under våren och sommaren 1981. De resulterade i en principöverenskommelse i september 1981. Nu är vi alltså framme vid den överenskommelse som skall resultera i att vad som är möjligt att göra i den här situationen också kommer att göras.

Får jag sedan som svar på en annan fråga säga att det program för omgivningskontroll som har tillämpats i Stenungsund har varit det första i Sverige av så stor omfattning. Att luftmätningarna inte har fungerat tillfredsställande beror på att man har mycket begränsade erfarenheter när det gäller genomförandet av så omfattande program och på att mätmetoderna var bristfälliga. Det är anledningen, herr Sörenson.

Om luft- och vattenföroreningarna i Stenungsundsområdet

Fredagen den
12 mars 1982

*Om luft- och vat-
tenföroreningarna
i Stenungsunds-
området*

Anf. 9 LARS-INGVAR SÖRENSEN (s):

Fru talman! Beträffande den första punkten i jordbruksministerns senaste inlägg – om de "långvariga" föroreningarna – är jag glad för rättelsen. Jag kunde nästan själv förstå vad det handlade om. När jag tog upp den saken i min interpellation avsåg jag att poängtera att det i vinter har rått mycket besvärande förhållanden på västkusten. Genom atmosfäriska störningar har det legat, som det heter, ett tak över området. Därför har långtransporterade föroreningar kommit att stanna i en korridor över västkusten. Deras effekter kan adderas till dem som redan uppstår genom de utsläpp som jordbruksministern talar om och som nu skall undersökas i det kontrollprogram som skall sättas i gång.

Vad jag vill påvisa är de unika förhållanden som råder i de här sammanhangen. De har påpekats av bl. a. Peringe Grennfelt vid IVL. Han har sagt att denna vinter har varit en av de svåraste med hänsyn till effekterna av långdistanstransporterade föroreningar. De skulle ha kunnat utvärderas under den gångna vintern, om utredningen hade kommit till stånd strax efter det att jordbruksministern lovade det i september 1981. Då hade man i dag haft unika och för framtiden värdefulla kunskaper om de dubbla effekterna av dels de utsläpp som görs av Stenungsundsindustrierna, dels dessa adderade till de förhållanden som råder under de speciella atmosfäriska takförhållanden som stänger in långtidstransporterade föroreningar över västkusten.

Jag tror att det kan komma att råda sådana atmosfäriska förhållanden också i fortsättningen. Om inte, missar man den möjligheten. Den är inte oviktig – tvärtom är den särskilt viktig i de sammanhang som jag har talat om här.

En förklaring – som jordbruksministern nämner – till den här långdragna beslutsprocessen är naturligtvis att det kan finnas andra faktorer än de som jordbruksministern själv bestämmer över. Men det förklarar ändå inte det långa dröjsmålet från 1977, när länsstyrelsen fäste uppmärksamhet på de förhållanden som rådde i Stenungsund och begärde jordbruksministerns hjälp, och fram till 1980 då man lämnade ifrån sig ärendet till naturvårdsverket.

Den omgivningskontroll som jordbruksministern också nämnde är naturligtvis väldigt viktig. Är det riktigt som jordbruksministern säger, att man kan skylla dess brister på att vi har dåliga kunskaper på området, är det närmast att beteckna som en skandal. Vårt land berömmar sig ofta med rätta av att vara ett av de främsta industriländerna i världen, med väl utvecklad teknologisk kunskap, tillgång till god forskning och även tillgång till rapporter i kommunikation med andra länder som sysslar med sådana här saker. Om vi då startar ett omgivningskontrollprogram, borde vi väl göra det på en högre nivå än vad som nu har skett, då kanske fyra fem års värdefulla utvecklingsmöjligheter har gått förlorade på ett område där vi egentligen borde vara mycket längre framme. Jag hoppas att man när utredningen nu kommer i gång också ser till att man får de kunskaper som gör det möjligt att i fortsättningen, med en annan erfarenhet än hittills, driva sådana här

program, eftersom detta kommer att ha stor betydelse för hela utvecklingen av den processtekniska industrin i Sverige.

När jag ställde interpellationen första gången hade jag samma syfte, och det har, såvitt jag förstår, jordbruksministern instämt i. Här har vi ett unikt område i landet, med en för vårt land mycket hög koncentration av petrokemiska industrier, som har gripit in i naturen under en betydligt senare tidsperiod än i andra länder. Därför skulle vi nu kunna se vad som händer när man i ett relativt jungfruligt område börjar driva sådan här besvärande verksamhet. Med kunskap om hur man kan hantera sådana här saker kan naturligtvis Sverige bli ett föredöme också på många andra områden som är relaterade till utvecklingen av den petrokemiska industrin. Jag tror att jordbruksministern förstod den synpunkten när jag väckte interpellationen första gången.

Jag tog vidare upp något som jordbruksministern inte alls bemötte, nämligen att politikerna inte kan frånsäga sig sitt ansvar för utvecklingen i samband med giftspridande industrier. Just nu råder en stagnationsperiod i hela den europeiska ekonomin. Då blir det väldigt mycket av företagarnas marknad, så att säga, på detta område. Varken fackföreningarna eller kommunalpolitikerna orkar agera med tillräcklig kraft. De är rädda om jobben, och de är rädda om skatteunderlaget på orten. De enda som står till buds för att försöka tillgodose allmänhetens krav när det gäller de åtgärder företagen vidtar eller vägrar att vidta är vi politiker på riksnivå. Det ansvaret måste jordbruksministern och jag försöka ta, och det är kanske det som ytterst är orsaken till att jag står här i dag och försöker få jordbruksministern att gripa in i det här ärendet så kraftfullt som möjligt.

Anf. 10 Jordbruksministern ANDERS DAHLGREN:

Fru talman! Vi har tagit det ansvaret, herr Sörenson, och överenskomsten är klar.

Överläggningen var härmed avslutad.

4 § Föredrogs och hänvisades

Motionerna

1981/82:2180 till försvarsutskottet

1981/82:2181–2184 till konstitutionsutskottet

5 § Anmälades och bordlades

Lagutskottets betänkanden

1981/82:19 Förmånsrätt vid konkurs m. m.

1981/82:20 Översyn av reglerna om godtrosvärvar

Utrikesutskottets betänkande

1981/82:21 Vissa anslag m. m. inom utrikesdepartementets område (prop. 1981/82:100)

Nr 96

Fredagen den

12 mars 1982

Om luft- och vattenföroreningarna i Stenungsundsområdet

Nr 96

Fredagen den
12 mars 1982

Kulturutskottets betänkande

1981/82:17 Huvudmannaskapet för Waldemarsudde

Näringsutskottets betänkande

1981/82:26 Val av huvudmän i sparbank

6 § Kammaren åtskildes kl. 09.29.

BENGT TÖRNELL

/Solveig Gemert